

גרעין דוחן ותאו

א. קאראלייז'ב

רוח חמימה נשבה בשקט. שיבולות
התבואה התנדנדו. משיבולת כבדה
של דוחן נפל גרעין צהוב אחד. הוא
הכה באדמה, התגלגל בשביל
ובשקט פנה אל האדמה:
"נתתי לך מכה? סלחי לי, בבקשה.
זו הרוח אשמה. היא נשבה ואני
נפלתי."
"אין דבר" ענתה האדמה.

הגרעין שכב רגע, הרהר ונאנח
עמוקות.
"מדוע אתה נאנח?" שאלה האדמה.
"אני מצטער שאין לי כנפיים."
"ולשם מה לך כנפיים?"
"הייתי מתרומם ועף. לא רציתי
להכות לך כל כך חזק."
האדמה פרצה בצחוק.
"למה את צוחקת?" נעלב הגרעין.
"איך לא אצחק! כמה אתה כבר
שוקל? הבט, הנה בא תאו. ולי – לא
כלום. גם הוא לא כבד. אתה טיפשון,
גרעין! הצחקת אותי בשנות הזקנה."

"אני צוחקת מגרעין הדוחן אחד קטן.
הוא החליט לברר מי מכם כבד יותר,

אתה או הוא."
"מה?" השתומם התאו "איפה
הגרעין הזה? אני רוצה להביט עליו."
"הנה הוא. על השביל."
התאו סובב את ראשו, מתח את

הגרעין הסתכל וראה תאו זקן,
שחור. הוא היה גדול מאוד ובעל
קרניים ענקיות. התאו הלך לאט
בשביל.
"אני חושב שהתאו הזה לא יותר
כבד ממני" אמר הגרעין בגאווה.
"לא כבד ממך?" האדמה צחקה עוד
יותר חזק וגם התנדנדה קצת "אך
אתה, קטן טיפש שלי!"
"מה הצחיק אתך כל כך?" שאל
התאו כשהוא מביט על האדמה
בהפתעה "תפסיקי להתנדנד כי
אמעד ואפול."

השיפוע, שכב רגע בשקט ואז חשב:
"איזה מזל שרוח חזקה נשבה

ודחפה אותי הנה. אילו התרגזתי
הייתי מכה בתאו הזה. איזה צחוק
יכול היה להיות אילו התאו החשוב,
המנופח, התגלגל כמו חתיכת חצץ
על השביל!"

צווארו השמן והתחיל לחפש בעיניו
את גרעין הדוחן.

"איפה אתה, גרעין?" הוא מלמל
בסוף והוביל את אפו קרוב אל
האדמה.

"אני כאן!" ענה לו הגרעין בקול דקיק
כמו זמזום יתוש "אינך רואה אותי?"
התאו הפנה את עיניו לכיוון שממנו
בא הצפצוף הזה, אך הוא לא ראה
דבר ונשם עמוקות. הנשימה שלו
גלגלה את הגרעין על האדמה והוא
נפל לתוך גומה קטנה שחפרו
הנמלים. הוא התגלגל לאורך